உ

கடவுள் துணை

செந்தமிழ்.

தொகுதி-ரு] பராபவஹூ பங்குனிமீ [பகுதி-ரு

பழைய தமிழெழுத்துக்கள்.

விரிந்துபரந்த இந்நிலவுலகின்கண்ணே மக்கட்பகுதிகளால் வழங்கப்பட்டுவரும் பாஷைகள் தொள்ளாயிரத்துக்கு மேற்பட்டன என்பர். பலவகைப்பட்ட இம்மொழிகளிலே பண்டைக்காலந்தொட்டு இலக்கியவிலக்கண வரம்புடையவாய்ச் சீர்திருத்தம்பெற்று விளங்குவன:—வடமொழி, தென்மொழி, இலத்தீன், கிரீக்கு, ஈப்புரு முதலியனவாம். இப்புராதனபாஷைகளில் தமிழுமொன்று என்பது, அறியாதார் சிலர்க்கு அசம்மதமாயினும், ஆராய்ச்சிவல்ல நம் பண்டித சிகாமணிகள் பலரும் மேனாட்டுப்புலவர் சிலரும் அக்கொள்கையிற் சிறிதும் ஐயுற்றவரல்லர். பண்டை நாள் முதலே தமிழில் வழங்கிவரும் இலக்கியவிலக்கணவமைதிகளையும் பிறசில வழக்கங்களையும் சிறிதேனுமுணர்ந்தவர்க்கு இவ்வுண்மை வெளிப்படாமற்போகாது. இவ்விஷயம்பற்றிப் பிரபல ஆராய்ச்சிகள் முன்னரே செறிந்து நிகழ்ந்துள்ளமையால் அவற்றை இப்போது விசாரிப்பது வேண்டாததாகும்.

இங்ஙனம், பழமையும் சீர்திருத்தமும் பெற்ற உயர்தனிமொழிகளிலே தமிழும் ஒன்றாயின், அம்மொழி தனக்கேயுரிய அக்ஷரவமைதியையும் முற்காலத்தே பெற்றதாகல்வேண்டுமன்றோ. பாஷைகளின் சீர்திருத்தமானது, அவற்றிற்குரிய ஒருவித எழுத்துக்குறிகளின் உதவியாலன்றி எங்ஙனங் கைகூடும்? பழமையும் இலக்கியவிலக்கண வரம்புமுடைய வடமொழி இலத்தீன் முதலிய பாஷைகள் தமக்கென்று தனியேயமைந்த புராதன லிபிகளுடையனவன்றோ.

இம்முறைப்படி, தமிழ்மொழிக்கேயுரிய புராதன அக்ஷரங்கள் யாவை? அவற்றின் ஆதிவடிவு எம்முறைபற்றியது? என்னும்கேள்விகள் நியாயமாக, இங்கே உதிக்கக்கூடியன. ஆனால், இக்கேள்விகள் முன்னரும் எழுந்து விவாதப்பட்டவைகளேயன்றிப் புதியனவல்ல. இவ்விஷயத்தில் மறுபடியும் புகுவது விரும்பத்தக்கதன்றாயினும் அதுபற்றி ஆராய்ச்சியிற்கண்ட உண்மைகளை மறைத்தல் தவறுதலால் இதனை விஷயமாக எடுத்துக்கொண்டேன்.

மேற்குறித்த கேள்விகட்கு, 'இப்போது வழக்கிலுள்ளவைகளே தமிழ் மொழியின் புராதன எழுத்துக்கள்' என்று எளிதாக விடைதருவோமாயின், சிலகாலத்துக்கு முன் நம்பத்திரிகையிலே நிகழ்ந்த வாதங்கள் நம்புறமும் திரும்பிவிடும். இப்போது பரதகண்டத்து வழங்கும் பல்வேறு எழுத்துக்களெல்லாம் இற்றைக்கு 2200-ஆண்டுகட்கு முன் விளங்கிய அசோகசக்கரவர்த்திகாலத்து அக்ஷரங்களின் திரிபுகளென்பதும், இற்றைநாள் தமிழெழுத்தும் அன்னதொன்றேயென்பதும் சாஸன பரிசோதகரது ஒத்த கருத்தாகவுள்ளது. அச்சாஸனபரிசோதகர் இந்தியாவிலே பலவிடங்களிலுமுள்ள புராதன சிலாலிகிதங்கள் பலவற்றைத் துருவிச்சோதித்து, காலந்தோறும் எழுத்துக்கள் வேறுபடும் வகையைக் கண்டுதெளிந்தவர் என்று சொல்லப்படுவதால் அவரது அபிப்பிராயங்கள் மதிக்கப்படுவதும் இயல்பேயாம். இத்தகைய ஆராய்ச்சி நமக்கில்லாதவரை, நாம் அவர் கூற்றைச் சோதிக்கப்புகுவதிலும், தமிழின் ஆதி எழுத்து வரலாற்றை வேறுவழியாகப் புகுந்தாராய்வது சிறந்ததென்று தோற்றுகிறது.

சிலைகளிலும் வழக்கிலுமுள்ள தமிழெழுத்துக்கள் அசோகாக்ஷரங்களினின் றுதித்தவை என்பது சாஸனபரிசோதகர் கொள்கையாயினும், தமிழர்க்கு எக்காலத்துமே எழுத்துக்கள் கிடையா என்பது அவர் ஆக்ஷேபமாகத் தெரியவில்லை. தமிழ்மொழியில், மிகப்பழைமையும் பெருமையும்பெற்ற நூல் தொல்காப்பியம் என்பது அவரும் நன்கறிந்ததன்றே. இத்தொல்காப்பியத்திலே, கடைச்சங்கநாளிலும் வழங்காத சொற்களும் முடிபுகளும் வழக்குகளும் காணப்படுதலால், அந்நூலின் பழமை உறுதிபெற்றதென்பதில் ஐயமில்லை. நாம்

எவ்வாறு குறைத்துக்கூறினும், அந்நூலியற்றிய தொல்காப்பிய முனிவர்காலம், அசோகன்காலத்துக்குச் சிறிதும் பிற்பட்டதாகாதென்பதை நிரூபிக்கலாம். "செந்தமிழி"ல் முன்பு வெளிவந்த "இடைச்சங்கம்" என்னும் விஷயத்தாலும் இந்நிரூபணம் பெறப்படும். இத்தொல்காப்பியத்தே எகரவொகரங்களும், மகரமும், குற்றியலுகரமும் * வரிவடிவில் புள்ளிபெறுதல் நியதி என்று விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அம்முறைப்படி, மகரம் இருபுள்ளியுடையதாதல் வேண்டும். இவ்வரிவடிவுப் பகுதிகள், 'அசோகாக்ஷரங்களின் திரிபு' என்று கூறப்படும்புராதன சிலாலிகிதங்களிற் காணப்படுவனவா? இவையன்றி, நச்சினார்க்கினியர் எழுத்தால் கா நா முதலியவற்றிலும், கொ ஙோ முதலியவற்றிலுமுள்ள கால்கள் முற்காலத்தே புள்ளிவடிவு பெற்றிருந்தன என்பது வெளியாகின்றது. இதுவும் அவற்றிலுண்டா? இக்கேள்விகட்கு "இல்லை" என்பது விடையாகுமாயின், அவ்வரிவடிவுகளால், அசோகன்காலத்துக்குமுன்பே தமிழர் தமக்கென்று எழுத்துக்கள் உடையராயிருந்தாரென்பது தெளிவாகலாம். இவற்றினுண்மையை அறிஞர் அறிவிக்கவேண்டுகிறேன்.

இனி, நன்னூலார் முதலிய பிற்றையாசிரியர்காலத்து வழங்கிய தமிழெழுத்துக்கள் இப்போது பயில்வனவற்றோடு அதிகவேற்றுமை உடையனவல்ல. ஆயின் அவர்கள் "தொல்லைவடிவினவெல்லா

---

* "மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்" "குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப" என்னும் தொல்காப்பியச்சூத்திரங்களுள், பின்னதில்வரும் "அற்று" என்னும் மாட்டேற்றிற்கு, 'மெய்யீறுபோலக் குற்றியலுகரவீறும் புள்ளியொடு நிற்கும்' எனப்பொருள் கொள்ளாது, உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் வேறுரை கண்டனர். அது பொருந்தாதென்பது, யாப்பருங்கலவிருத்தியில்—— "குற்றிய லிகரமும் குற்றியலுகரமும் புள்ளி பெற்று நிற்கும்; என்னை? "குற்றியலிகரம் குற்றிய லுகரம் மற்றவை தாமே புள்ளி பெறுமே" என்பது சங்கயாப்பு"—எனவரும் முன்னோர் கொள்கையாற் பெறப்படும். நன்னூல் விருத்தியுடையாரும் "உயிர்வரினுக்குறண் மெய்விட்டோடும்" என்னும் சூத்திரவுரையில் உரையாசிரியர் முதலியோருரையை மறுத்து, முற்கூறிய கருத்துப்படப் பொருள்கூறினர். இனி, யாப்பருங்கலவிருத்தியால், குற்றியலிகரத்துக்கும் புள்ளியிடுதல் முற்காலத்தவர்வழக்கமென்பது வெளியாகின்றது.

வெழுத்தும்'' என்று கூறியது, தங்காலத்து லிபிகளே முற்காலத்தும் வழங்கியவை என்னுங் கருத்துடனேயாம். இரண்டு நூற்றாண்டுக்கு முந்திய இலக்கண விளக்கமுடையாரும், பவணந்தி கூறியவாறே, கூறிப்போந்தார்! நவீனரான நம்மவரது அபிப்பிராயமுங்கூட, இப்போது வழங்கும் எழுத்தமைதியே புராதனமான தென்பதன்றோ! ஆனல், நாம் சிலாசாஸன பரிசோதனசாலைக்குட் சென்று அங்கேயுள்ள புராதனசிலாலிகிதங்களின் பிரதிசாயற்படங்களை முறையே நோக்கிவருவோமாயின், அதிற்காணுந் தமிழெழுத்துக்கள் நாகராக்ஷரங்கள்போலவும் தெலுங்குமலையாள எழுத்துகள்போலவும் வேறு சித்திரலிபிகள்போலவும் தோன்றுமேயன்றி உண்மைதோன்றாது. இதன்காரணம் ஓரேஎழுத்துக் காலந்தோறும் பலபடியாக வேற்றுமைப்பட்டுக் கிடப்பதேயாம். சாஸன பரீக்ஷகர்கள் அவற்றின் வேறுபாடுகளையெல்லாம் நன்கறிந்தவரென்பதற்கு அநேக நியாயங்களுண்டு. இத்தகை ஆராய்ச்சி நமக்குப்புதியதுபோலவே நன்னூலார் இலக்கணவிளக்கமுடையார் முதலிய பிற்காலத்தாசிரியர்க்கும் புதியதென்பதில் ஐயமுண்டோ? ஆதலால், "தொல்லை வடிவின வெல்லாவெழுத்தும்" என்று அவர்கள் கூறியது, முன்னோர் கூற்றை வழிமொழிந்ததேயன்றி லிபிகளையெல்லாம் சோதித்துக்கூறிய ஆராய்ச்சியுரையென்று கொள்வது பொருந்தாதாம். அன்றியும், நன்னூலார்காலத்து எழுத்துமுறையே தொல்காப்பியர்காலத்ததுமாயின், தொல்காப்பியத்துக் கூறப்பட்ட வரிவடிவுகள் பவணந்திகாலத்தனவாய சிலைகளிலும் காணப்படுதல் வேண்டுமன்றோ. சுருங்கவுரைக்குமிடத்து, சாஸனபரிசோதகர் கூறுமாறு இப்போது காணப்பட்ட பழையனவும்புதியனவுமான சிலாலிகிதங்களெல்லாம் ஆரியமுறைபற்றியனவெனவும், தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்வழங்கியவை முழுதும் தமிழ்முறைபற்றியவெனவும் கூறல் பொருந்தும். தொல்காப்பியர்க்கு மிகவும் முற்பட்டகாலத்தேயே சிலாசாஸனஞ்செய்யுமுறையைத் தமிழர் கையாண்டவரென்பது, "ஆடவர் பெயரும் பீடுமெழுதி'' வீரக்கல் நட்டுவந்த அவரது புராதன வழக்கத்தால் தெளிவாகும். இவ்வாறு நடுகல்லிற் பெயரும் பீடுமெழுதலைச் ,, சீர்த்த மரபிற் பெரும்படை'' என்பர் தொல்காப்பியர். வடநாட்டார்க்கு முற்றும் புறம்பான இவ்வழக்கம், அசோகனுக்கு முந்தியே

தமிழர் தமக்கென்று எழுத்துடையராயிருந்த செய்தியை செவ்வையாகக் குறிக்கத்தக்கது.

இனித் தொல்காப்பியர்காலத்தும் அதற்குமுன்னும் பயின்ற தமிழெழுத்துக்கள், பிறரிடத்திருந்து கடன்வாங்கினவன்றி, தமிழர் தாமே கண்டுபிடித்தவைகளாதல்வேண்டும். பொதுவாக, சீர்திருத்தமென்பது சிறுகச்சிறுக நிகழ்வதாகலின், புராதனமக்கள் சித்திரங்கள் மூலமோ அல்லது வேறு அடையாளங்கள் மூலமோ தங்கருத்தை வெளியிட்டுவர, பின்பு அவ்வறிகுறிகளினின்றே பிற்காலத்துச் சுருக்கவெழுத்துமுறை கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று சரித்திரகாரர்கள் தக்க ஆதாரங்களைக்கொண்டு ஊகிக்கிறார்கள். பழமையிற் பேர்பெற்ற எகிப்தியர், முதன் முதல், ஒரு பொருளைக்குறிக்க அதனை முழுதும் சித்திரித்துவந்ததும், பின்பு அம்முறையினிடர்ப்பாடு நோக்கி, ஒருபிராணியைக் குறித்தற்கு அதனொரு பாகத்தைமட்டுஞ் சித்திரித்துக் காட்டிவந்ததும், அதுவும் சிரமமாதல்கண்டு வெவ்வேறு சுருக்கக்குறிகளைக் காலாந்தரத்தில் வழங்கிச் சீர்திருத்தியதும் பலர் சரித்திர நூல்கள்மூலமாகப் படித்தும் கேட்டுமிருப்பர். இவரைப்போலவே, பெருவியாதேசத்தவரும் சீனதேசத்தவரும் எண்ணிறந்த அறிகுறிகளாலாயே தங்கருத்தை வெளியிடுவாராயினர். இவருள் சீனதேசத்தாரது எழுத்தெல்லாம், நமது நெடுங்கணக்குப் போலாது, அளவிறந்த கருத்துக்களைக்காட்டும் சங்கேதக் குறிகளாகவே இன்றும் வழங்குகின்றன. சீனபாஷையைக் கற்று அதில் வசனிக்கவேண்டினும் வசனிப்பவர்கருத்தை அறியவேண்டினும், குறைந்தது எழுபதினாயிரங்குறிகளை ஒருவன் தெரிந்திருக்கவேண்டுமாம். இப்புராதன பாஷைகளது எழுத்துவரலாறு போன்றதே, பழந்தமிழ் மக்களது எழுத்து வரலாறும். இக்கொள்கைக்கு இனிநான்கூறப்புகும் ஆதாரங்கள் தமிழறிஞரது ஆராய்ச்சிக்குரியனவென்றே நம்புகிறேன்.

தமிழரது புராதன அடையாளவெழுத்துக்கள் பன்னூற்றாண்டுகட்கு முன்பே வழக்குவீழ்ந்தன: ஆயினும், கடைச்சங்கநாளிலே அவற்றைக்குறித்த செய்திகள் அறியப்பட்டிருந்தன வென்றும், அவ்வறிகுறிகளில் ஒரு சில, அச்சங்ககாலத்திலும் அதற்கு மிகவும்

பிற்காலத்திலுங்கூட வழங்கினவென்றும் யான்கண்ட ஆதாரங்கள் குறிப்பிக்கின்றன. இச்சங்கேதவெழுத்துக்கள் நான்கு வகைப்பட்டனவாகும்: வடிவெழுத்து, பெயரெழுத்து, தன்மை யெழுத்து, முடிவெழுத்தென. பண்டை யெழுத்துக்களைப் பற்றிய இவ்வகைகள், கடைச்சங்க காலத்ததென்று தெளியப்பட்ட திவாகரத்திலே,

“பெயரெழுத்து முடிவெழுத்து வடிவெழுத்துத் தன்மை
எழுத்தென வெழுத்தின் பெயரியம் பினரே”

எனவும், பிங்கலந்தையில்,

“வடிவு பெயர்தன்மை முடிவுநான் கெழுத்தே,”

எனவும், வரும் சூத்திரங்களால் அறியப்படுகின்றன. இவற்றுள், பிங்கலந்தையின் கீழ்க்குறிப்பிலே, இந்நால்வகை எழுத்துகட்கும் அடியில் வருமாறு பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது.

“வடிவெழுத்துச் செவிப்புலவொலியைக் கண்களுக்குப் புலப்படவெழுதும் எழுத்து; பெயரெழுத்து, வடிவெழுத்து முதலாக வழங்கும் மெய்யெழுத்துக்களுக்கு இடும் பெயரெழுத்து; தன்மையெழுத்துச்செவிப் புலனாகிய ஒலியெழுத்து; முடிவெழுத்து, வடிவெழுத்து முதலாகவுள்ள எழுத்தினை மனத்தாற்றுணிவது முடிவெழுத்து” எனக்கண்டு கொள்க.

மேற்காட்டிய பொருள்கள் எவ்வாசிரியர் கூற்று என்பது நிச்சயிக்கப் படவில்லை. * அன்றி, அவற்றால், உரைத்தவர்கருத்தேனும் தெளிவாக விளங்குகின்றனவா? தொடர்பில்லாத கருத்துக்கள் குழப்பத்துடன் எழுதப்பட்டனவென்றே என் சிற்றறிவிற்குத் தோன்றுகிறது. இனி, அவ்வெழுத்துவகைகளைக் குறித்து யான் ஆராய்ந்தமட்டில், அவை, ஆதித் தமிழ்மக்கள் கொண்டுவழங்கியவரிவடிவுகளின் பாகுபாட்டைக்குறிப்பவைபோலவே காணப்படுகின்றன. இவ்வுண்மையைச்செவ்வையாக இங்கே விளக்குவேன். மேலேகண்ட எழுத்துவகைகளில், வடிவெழுத்தென்றது, பூர்வ எகிப்தியர் வழங்கியதுபோன்ற சித்திரக்குறிகளையாம். அவ்வெகிப்தியர், மனிதன் அல்லது விலங்கு இவற்றையுணர்த்த அவற்றின் முழுவுருவத்தையேனும், அவற்றின் ஒருபாகமாகிய தலையையேனும்

* இலக்கணக் கொத்துப்பாயிரத்துன் கீழ்க்குறிப்பொன்றிற் கண்ட சூத்திரங்களைக் கொண்டு இப்பொருள்கள் கூறப்பட்டன என்று தெரிகிறது. அச்சூத்திரங்கள் யாரியற்றியனவோ உண்மை தெரியவில்லை.

சித்திரித்துக் காட்டுதல் வழக்கம். இனிப் பெயரெழுத்து என்றது, பெருவியர் சீனர்களைப்போல, ஒவ்வொரு பெயரை உணர்த்தற்கு இட்டுவழங்கிய சங்கேதக்குறிகளையாம். இவை, போரைக் குறிக்க மனிதன் புயங்களைக் காட்டுவதுபோல ஒருதொடர்புபற்றியேனும், அதுபெறுமலேனும் வழங்கப்படும். பெருவியா தேசத்து அறிகுறிகளெல்லாம் அவரவர் இட்டு வழங்கினவேயன்றி பொருளுக்கு ஒருவிதத்தொடர்பும் உடையனவல்ல. இனி, தன்மையெழுத்தென்றது, குணங்கள் சக்திகள் முதலியவற்றைக் குறித்தற்கு வழங்கிய அடையாளங்களை; இத்தன்மை யெழுத்தாகப் பூர்வஎகிப்தியர் வழங்கியவை:— விவேகத்துக்குக் கண்ணும் எறும்பும், அறிவின்மைக்கு ஈயும், நன்றி இன்மைக்கு விரியன்பாம்பும், வெற்றிக்குக் கருடனும், தந்திரத்துக்கு நரியும், கோபத்துக்கு வாலில்லாக்குரங்கும், நடைக்குத்தாள்களும் தோண்டுதற்கு மண்வெட்டியும் பிறவும் இவ்வாறே வருவனவுமாம். பெயரெழுத்துப்போலவே, இதுவும் முடிவெழுத்தும், பொருளுடன் சம்பந்தம்பெறாத வெற்றடையாளங்களாகவும் அமைந்திருப்பதுண்டு. இனி, முடிவெழுத்தென்றது, வினைநிகழ்ச்சியை உணர்த்தும் வாக்கியங்களைக்குறிக்கவழங்கிய அறிகுறிகளை; இரண்டு அல்லதுபலபிராணிகளின் அவயவங்களை ஒன்றாகக் கலந்து ஒருருவம் அமைத்து ஒரு விஷயத்துக்கே குறியாகவழங்குவது எகிப்தியர் முறை.

பழைய தமிழ் நிகண்டுகளிற்கண்ட இவ்வெழுத்துப்பாகுபாடுகளுக்கு மேலேகூறிய பொருள்கள் அன்பர்கட்கு ஆச்சரியமும் ஐயமும் விளைக்கக்கூடும். ஆனால், தமிழர்போன்ற புராதனநாகரிகமக்களது எழுத்துவரலாற்றை ஆராய்ந்தவர், என்கருத்தை அவ்வளவாக இகழ ஒருப்படார். அன்றியும், நவீனபாஷாதத்துவநூலோர், பேராராய்ச்சிகொட்டி, உலகத்துவழங்கும் எல்லாமொழிகளையும் ஆரியம் செமிடிக் துரானியம் என்னும் முப்பெரும்பகுதியுள் அடக்கியிருப்பதும், அவற்றுள் துரானியப் பகுதியிலே சீனமும் தமிழும் சேர்ந்து விளங்குவதும் விசாரித்தவர்க்கு விளங்கியிருக்கலாம். இவ்வாறு சீனமும் தமிழும் ஓரினமான மொழிகள் என்பதை, அவ்விரண்டிலுமுள்ள சொற்களினொற்றுமையாலும் பிறவிஷயங்களாலும் தெளிவுறுத்திச், "செந்தமிழில்" முன்புவெளிவந்த "தமிழ்ப்பெருமை" என்ற

அரிய உபந்நியாசத்திலும் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றுள் சீன பாஷையின் எழுத்தமைதிமுழுதும் முன்குறித்தபடி சங்கேதக்குறி களே யன்றோ. ஆயின் அச்சீனத்தின் புராதனஎழுத்தமைதி, அதன் ஞாதிமொழியும் பழைமையானதுமான தமிழுக்கும் உரியதாக ஏன் அமைந்திருத்தல் கூடாது? இதுகாறும் கூறிவந்தகொள்கை பொருந் துவதோ அன்றோ என்பதை, அடியில்யான்காட்டும் தக்க மேற்கோ ளாலும் நன்காராய்ந்து, பின்பு துணியும்படி அறிஞரை வேண்டுகி றேன். இறவரை அச்சேறாத பழைய பெரியநூலாகிய யாப்பருங் கலவிருத்தியிலே கீழேகண்ட வாக்கியமொன்று காணப்படுகின்றது.

"மகரஉ., ஆ, பிடி, குமரி, கன்னி, பிணவு, முடுவல் என்றின்ன சிலவெழுத்தும்; தேர்பதமுதலிய நால்வகையெழுத்தும்; [முச்சுர டணை] முதலிய உக்கிரவெழுத்தும்; [சித்திரக்காருடம்] முதலிய முத் திறவெழுத்தும்; [பரசி] ஆகிய நால்வகையெழுத்தும்; புத்தேள்முத லிய நால்வகைக் கதியெழுத்தும்; தாதுமுதலிய யோனியெழுத்தும்; மாதமதிய முதலிய சங்கேதவெழுத்தும்; கலிமுதலிய சங்கேசவெழு த்தும்; [பாரபபான பழக காக்கிய] பதின்மூன்றெழுத்தும், என்றித் தொடக்கத்தனவும்; வச்சிரமுதலிய வடிவெழுத்தும்; கட்டுரையெழு த்தும்; மற்றும்பலவகையாற் காட்டப்பட்ட (எத்துணையோ) பலவெ ழுத்தும் வல்லார்வாய்க்கேட்க" என்பது.

யான் மேலேகூறிய கருத்தை எவ்வளவு தெளிவாக இவ்வாக்கி யம் ஆதரித்து நிற்கின்றது? இதனால் எகிப்தியர் சீனர் வழங்கியவை போன்ற அறிகுறியக்ஷரங்கள் தமிழில் முற்காலத்தே எண்ணிறந்திருந் தன என்பதும், அவற்றில் ஒருசில யாப்பருங்கலவிருத்தியுடையார் காலத்துங்கூட வழங்கினவென்பதும் வெளியாகின்றனவன்றோ. யா ப்பருங்கலத்திலே ஆசிரியனது இலக்கணங்கூறுமிடத்து, எழுத்துக் களின் வகையையும் அவன் உணர்ந்தவனாதல் வேண்டுமென்புழி, அந்நூல் விருத்திகாரர் காட்டிய விஷயங்கள் இவை. இவ்வாக்கியத் திலே, "வச்சிரமுதலிய வடிவெழுத்தும்" என்றுள்ள பகுதி, நிகண் டிற்கண்ட நால்வகை யெழுத்துக்களுள் முதலாவதைப்பற்றியதென் பது, அவ்விரண்டிற்குமுள்ள சொல்லொற்றுமையாலே விளங்கும்.

[] இக்குறியில் அடங்கியிருப்பன செவ்வையாகப் பொருள் புலப் படாதவை.

இதனால், இவ்வெழுத்து, நெடுங்கணக்கைக் குறிப்பதன்றென்பது தெள்ளிது. வச்சிரமுதலியவற்றைக் குறித்தற்கு அவற்றின் வடிவையே சித்திரித்துக்காட்டுதல் முன்னாண்மரபாதலின், அவை வடிவெழுத்தென்று கூறப்பட்டன. இனி, அவ்வாக்கியத்துள்ள மகடூஉ முதலியனவும், தேர் பத முதலியனவும், புத்தேள் முதலியனவும், தாதுமுதலியனவும், கவிமுதலியனவும், பிறவும் பொருள்களை யுணர்த்தும் பெயரெழுத்துக்களாகக் கருதலாம். என்னை? அவ்வாக்கியத்தில், சினர் பெருவியாது போல, "சங்கேதவெழுத்துக்கள்' என்னும் குறியீடு அவ்வரிவடிவுகளுக்குக் கூறப்படுதலால் என்க. இனித் தன்மையெழுத்தாக அவ்வாக்கியத்திற் காணப்படுவன:—உக்கிரவெழுத் தென்றுள்ளபகுதியும் மாதமதியம் கார்த்திகை முதலிய காலப்பொருளைக் குறிப்பனவும் ஆதல்வேண்டும்.; அரைக்காணி அரைநாறு சங்கிலி முதலாகச் சிற்றெண்களையும் பேரெண்களையும் அளவைகளையும் பற்றிவருவனவற்றை இத்தன்மை யெழுத்தில் அடக்கலாம். இனி, அவ்வாக்கியத்தில் வரும் "கட்டுரையெழுத்து' என்னும் பகுதியை முடிவெழுத்தாகக் கூறல்பொருந்தும். கட்டுரையாவது, எடுத்தவிஷயத்தை ஒன்று அல்லது பல தொடர்மொழிகளால் முடிப்பதன்றே. சிலப்பதிகாரத்தொடக்கத்தே இக்கட்டுரைகளைக்காணலாகும். எனவே, வாக்கியப்பொருளுணர்ச்சிக்கு வேண்டப்பட்ட அடையாளங்களே கட்டுரையெழுத்தென்பது பெறப்படுதலின், அதனை முடிவெழுத்தின்பாலடக்கல் இழுக்காது. இவ்வாறு தமிழ்மக்கள் நால்வேறுபடக் காலாந்தரங்களில் வழங்கிவந்த அறிகுறிகளெல்லாம் தங்கருத்தை எளிதாக வெளியிடுவதற்குப் போதாதனவாகவும் சிரமமானவைகளாகவும் குழப்பமானவைகளாகவும் இருந்தமையால், அவற்றினும் சுருக்கமான முறைகளைக் கண்டுபிடித்துக்கொள்வது ஆதித்தமிழர்க்கு இன்றியமையாததாயிற்று. இதன் பின்னரே, அவரது எழுத்துச் சீர்திருத்தம் முற்றுப்பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது திண்ணம். சீன ஜப்பானியர் பாஷைகளிலே, இன்றும் தம்பூர்வ நிலைப்படியேயுள்ள அடையாளஎழுத்துக்கள் தேசத்தின் அறிவுப்பெருக்கத்துக்கும் நாகரீக விருத்திக்கும் பேரிடையூறுதலை நோக்கி, அந்நாடுகளில் நவீனபுத்திமான்கள் எழுத்துத் திருத்தத்தின் இன்றியமையாமையைப் பெரிதும் உணர்ந்துவருஞ் செய்தி

நமக்கு எட்டுகின்றதன்றே. இதுபோன்றதுதான் பழந்தமிழ் மக்கள்கொண்ட முறையாம். தமிழர் முறைமட்டும் இஃது என்பதன்று. ஆரியரது எழுத்துவகைகட்கெல்லாம் மூலமான அசோகாக்ஷரங்கள் கூட, எகிப்தியரதுபோன்ற சித்திரக்குறிகளினின்றும் அவ்வக்காலத்தில் அவ்வாரியராலே சீர்திருத்தப்பட்டவை என்பது நல்லறிஞர் பல்லோருடைய அபிப்பிராயமாக வுள்ளது. எனவே, புராதன நாகரீகரான மக்கட்பகுதியின ரெல்லாருடைய எழுத்துவழக்கமும் ஒரே மாதிரிகையான வரலாறுடையன என்பது மலையிலக்காகின்றது.

இனி "வடிவு பெயர் தன்மை முடிவுநான் கெழுத்தே" என்னும் பிரிவுபோல, "உருவே யுணர்வே யொலியே தன்மையென" மற்றோர் எழுத்துவகையும் யாப்பருங்கல விருத்தியிற் காணப்படுகின்றது. இவ்வகையின் விரியாக அந்நூலிற் கண்டவை: "அவற்றுள், காணப்பட்ட உருவ மெல்லாம், மாணக் காட்டும் வகைமை நாடி, வழுவிலோவியன் கைவினைபோல, எழுதப் படுவதுருவெழுத் தாகும்" "கொண்டவோர் குறியாற் கொண்ட வதனை, யுண்டென் றுணர்வ துணர்வெழுத் தாகும்" "இசைப்படு புள்ளி னெழாஅலொடு புணர்ந்து, செவிப்புல னுவ தொலியெழுத் தாகும்" "முதற்கா ரணமும் துணைக்கா ரணமும், துணைக்கா ரணத்தொடு தொடரிய வுணர்வு, மவற்றொடு புணர்ந்த வகத்தெழு வளியின், மிடற்றுப் பிறந்திசைப்பது தன்மை யெழுத்தே" எனக்காண்க. இந்நால்வகையெழுத்துக்களில் முதலாவது நீங்க, எஞ்சியவை ஒலிவடிவின் பிரிவைக் குறிக்கின்றமையால், "வடிவு பெயர்"—முதலிய நால்வகை யெழுத்துக்களுக்கும் இவற்றுக்கும் சம்பந்தமில்லையென்றே கருதப்படும்.

இதுகாறும் கூறிவந்தவற்றால், தமிழ்மக்களது புராதன எழுத்துவரலாறு ஒருபடியாக விளங்கும். அவ்வெழுத்துப்பற்றிய எனது கொள்கைகள் பொருந்துவனவோ அல்லவோ என்பதை அறிஞரது ஆராய்ச்சிக்கு விடுகின்றேன். அவரது ஆராய்ச்சியும் இதுவிஷயமாக நிகழுமாயின், உண்மை வெளிப்படாமற் போகாதென்பதே எனது நம்பிக்கை.

பத்திராசிரியர்.

எனச் சோழமண்டல சதகமுடையாராற் புகழப்பட்டாரும் இவ்வரசர் பெருந்தகையே. இச்செய்யுளால், இவ்வரசர் கல்விவலியினாலும், அவ்வள்ளல் செல்வவலியினாலும் வீறுடையர்களென்பதும், செல்வவலியினும் கல்விவலியையே பெரிதும் மேம்படுத்தியோராய், அச்சடையவள்ளல் இவ்வரசர்க்கு ஆயிரங்கப்பல் நெல்லும் போக்கினமையும் ஊகிக்கலாம். 'சடையன்' என்று மேற்செய்யுளிற் கூறப்படுவார், கல்விவீறுடைய கம்பரை ஆதரித்துப்போற்றிய சடையப்பமுதலியாரே. செவ்விய மதுரஞ்சேர்ந்த "இராமாவதாரம்" என்னுந்திவ்விய நூலில், கல்வியிற் பெரியராயகம்பர், தம்மை ஆதரித்துப் போற்றிய பெருநன்றிபாராட்டி நெடுநிலவேந்தரும் அழுக்காறுகொள்ளும் செல்வமாண்பும் வண்மையும் வாய்ந்த சடையவள்ளலை ஒருபது கவிகளாற் புகழ்ந்தாங்கு, இவ்வரசகேசரியாரும், தாம்பாடிய 'இரகுவம்மிசம்' என்னும் காப்பியத்தில், தம்மைப்போற்றிய மாதுலனாகிய பரராசசேகரனை, ஆங்காங்குச் சிலகவிகளாற் புகழ்ந்துள்ளார். இராமாவதாரத்தின் ஒரு பாகத்தையே பாடிய இவ்வாசிரியரும், முன்னோர் மொழிபொருளேயன்றி யவர்மொழியும் பொன்னேபோற் போற்றினாரென்பதுங் கவனிக்கத்தக்கதாம். இவ்வாசிரியர் (அரசகேசரியார்) பரராசசேகரனைப்புகழ்ந்துபாடிய சிலகவிகள் வருமாறு:—

"இன்ன காதை யியன்ற விரும்பொருட்
டென்னு செஞ்சொற் றுகடபு தூயநூல்
பன்னு செஞ்சொற் பரராச சேகர
மன்ன னின்ப மனங்கொள வாய்ந்ததே. (பாயிரம்-கூ.)

வாரியல் பனிப்பரப் பசல மன்னனைச்
சூரியன் வெங்கதிர் தொடாது காக்குவான்
சீரிய செயற்பர ராச சேகர
வாரியன் றடம்புகழ் சூழ்ந்த தன்னதே. (தேனுவந்தனப்படலம்-சஈ.)

நன்னெடுந் தருமுன் னை மற்றைய நவில்வ தென்னே
பொன்னினை யுதவு மாரிப் புட்கலா வர்த்த மானுற்
பன்னுசெந் தமிழ்தேர் செஞ்சொற் பரராச சேகரன்கை
யன்னதப் பொழுதின் மற்றை யானியத் தொவ்வா தன்றே.
(அயனுதயப்படலம்-சo.)

மொய்ப்பாயமரபெவைக்கு முழுதுலகினிலைகாட்டு முதியநேரின்
வைப்பாகியக்கதிரோன் மலர்தலைப்பார் வணங்க வெதிர்வருதலாலே

கைப்பாரியனையகொடைப்பராசசேகரன் றன்காவல்பூண்ட
மெய்ப்பாரெண்டிசையளக்குந்தனியாட ற்பரிதியினின் விளங்கினனே.

(தசரதன் சாபமேற்றபடலம்-அஅ.)

நாற்றிசைப்பரப்பன்றியுமுலகெலாநணுகித்
தோற்றிசைப்பராசசேகரன்கழறுதியா
மாற்றிசைப்பவர்நகரெனக்கிடந்ததுமறுகாற்
போற்றிசைப்பவர்நகரெனச்சிறந்ததப்புரியே"

(குசனயோத்திசேல்படலம்-கoஎ.)

இக்கவிகளுள், "செஞ்சொற் பராசசேகரமன்னன்" எனவும், "பொன்னினையுதவுமாரிப்புட்கலாவர்த்தம்" எனவும், "பன்னுசெந்தமிழ்தேர் செஞ்சொற் பராசசேகரன்" "எனவும், "பாரியேயனைய கொடைப்பராச சேகரன்" எனவும் வருவனவற்றால், இவ்வரசன் அரசியன்முறையானன்றிக் கொடைமுறையானும்,கற்றுணர்புலமையானும் மிக்கவனென்பது கருதப்படும். இதுகாறுங்கூறியவற்றால், இவர்களுக்கிடையில் கல்விவலி என்றும் பாரம்பரியமாகவுளதென்பது துணியப்படும். இப்பராசசேகரவரசனதனுமதி கொண்டே அரசகேசரியார் இந்நூலைப்பாடிமுடித்தாரென்பது, 'மன்னனின்ப மனங்கொளவாய்ந்ததே' என்பதனாற்பெறப்படும். இந்நூலைத் திருவாரூர்த்திருக்கோயிலி லரங்கேற்றின ரென்ப. இந்நூலிலே திலீப மகாராசன், புத்திரப்பேறின்றி காமதேனுவை வழிபட்டுப்புத்திரனாகிய 'இரகு' என்பவனைப் பெற்றுக்கொண்ட கதையும், இரகுவின் கதையும், இரகுவின்மகன் அயன் கதையும், அயன்மகனாய தசரதன் கதையும், தசரதன்மகனாய இராமன்கதையும், இராமன்மகனாகிய குசன்கதையும், குசன்மகனாகிய அதிதிகதையும், அதிதிமகனாகிய நிடதன்முதல் அக்கினிவர்ணனீறாயுள்ள அரசர்கதைகளும்,பிறவும் விரித்துஞ் சுருக்கியும் கூறப்படும். இந்நூலாசிரியர் கல்வியிற் பெரியாரென்பது, இந்நூலி லாங்காங்குக் காணப்படும் பிரயோகங்களால் இனிது புலப்படும்.

இந்நூலினருஞ் செய்யுள்களுக்குப் பொருளும், பிறவும் பின்னர் எழுதப்படும்.

அ. க. வைத்தியலிங்க உபாத்தியாயன்,

யாழ்ப்பாணம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

[பழைய பிரதியினின்று எடுத்துப் பதிப்பிக்கப்படுவது.]

—:o:—

(உகஅ-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

ந௯. களிகொண்டாட-களிப்பைக்கொண்டு கூத்தாட. சூரரி மகளிர் - கண்டோர்க்கு அச்சத்தைத்தரும் மலையரமகளிர். அரி - மலை.

௪0. தங்களுடைய பழையமரபிலுள்ள வில்வித்தைத்தொழிலில் வல்லவரிடத்தே பேரொலி பொருந்திய கரியபோரையுடைய இடபேறு போன்றதிண்ணனை.

௪க. அழகிய விசாலித்த மலைப்பக்கத்துச் செயற்பாலவாகிய கடன்களை முன்னரே செய்த விற்றொழில் கற்குமிடத்தையடைந்து. பாங்கர்க்குளமெனக் கூட்டுக. சிங்கம் - சிங்கேறு போல்வார்.

௪௨. விரியப்படித்து, கண்ணிற்கடங்காத அழகுமிக, கலைகள் வளருஞ் சந்திரனைப்போல. வளர்வதன் பொலிவு - வளரும் பொலிவு; வளர்கின்ற அதன் பொலிவென்றுமாம்.

(௪ந) கணநிரைகள் - பசுக்கூட்டங்கள். மெய்வண்ணந்தளர் மூப்பின் பருவமெய்தி-அழகிய உடம்புதளரும் வயோதிகப்பருவத்தையடைந்து. வில்லுழவு - விற்றொழில்.

(௪௪) கட்மையாகிய ஆமா. மாசங்களில் முறையாகச் செய்யப்படும் வேட்டைத்தொழில்.

(௪ரு) சிலைக்கீழ் - வில்லாட்சிக்குக்கீழ்.

(௪௭) கன்னிவேட்டை - முதல்வேட்டை. காடுபலிமகிழவூட்ட - காட்டிற் பலியைத் தேவதைகள் மகிழவூட்ட.

(௪அ) காட்டிலுள்ள வரிபொருந்திய தளிர் நிறைந்த கண்ணி மாலையைச் சூடிக் கலைமான் கொம்பிலரிந்தமைத்த குண்டலத்தைக் காதிலணிந்து, மானின் வயிற்றிலுள்ள அரிதாரத்தால் திலதமிட்டு, மயிலினது கழுத்தைப்போற் (பசியசாயமிடப்பட்ட) சோகிமணிவட

த்தையும் பூண்டு, முலையானது தான்சாய்ந்து தோல் சுருங்கிச்சரிந்து தூங்கத் தலையாகிய மயிற்பீலி மரவுரிமேற் பொருந்த வந்து, பூக்கள் நெருங்கும் வேயரிசியால் மலிந்த அட்சதையைக்கொடுத்து போர்செய்கின்ற வேடர்க்கதிபனை ஆசீர்வதித்து நின்றாள். மயிற்கழுத்தைக்கோத்த மனவுமணியென்றலுமொன்று.

(௪௪) நிரப்பு - வறுமை. வைத்தபடி - நியமித்தபடி. அணங்குசார்ந்தாள் - தெய்வமாவேசப்பட்டவள்.

ஜி. சதாசிவப்பிள்ளை.

(இன்னும் வரும்.)

யவனர்.

——:o:——

யவனரென்பா ரின்னாரென்பது எனக்கு முற்றுந்தெளிவாகவில்லை. காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான்: கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் கூற்றையோர் ஆதாரமாகக்கொண்டு செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் யவனர் கிரேக்கரேயென வழங்குகின்றனர். பிள்ளையவர்கள் எக்கருவி துணையாக அக்கூற்றை நிரூபித்தனரென்பதை இவ்விரங்கூனில் நான் அறிந்துகொள்ள மார்க்கமில்லை.

இவ் யவனரைப்பற்றி டாக்டர் கால்டுவெல் சொல்வதாவது:—

"புராணேதிகாசங்களிற் கூறப்படுகிற யவனர் மேற்காசியாவில் வசித்தவர்கள். இப்பெயர் அயோனியரினின்றும் உற்பத்தி. இந்துக்கள் ஆதியிலறிந்த கிரேக்கரில் முதல்வரிவரே. ஆயினும், ஆதிசம்ஸ்கிருத காலத்தில் இப்பெயர் கிரேக்கர்யாவருக்கும் வழங்கலாயிற்று. பிற்காலங்களில் கிரேக்கருக்குப் பின்னால் இந்தியாவில் அரபியர் தலைப்படவே, அவர்களுக்கும் அப்பெயரே வழங்கலாயிற்று. ஆகையினால், சம்ஸ்கிருதவிஷ்ணு புராணத்தில் யவனரெனக் கூறுமிடங்களில் இவ்வரபியர் அல்லது பாரசீகக் குடாக்கடலினிருகரையிலும் வசித்தவர்களென்றே நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது."

Prof: வீபர் கூற்றுவருமாறு:—

"ஏறக்குறைய இருநூற்றைம்பது வருஷகாலங்களாக வடமேற்கிந்தியாவில் கிரேக்கர் மிகுதியுஞ் செல்வாக்குடையராயினர். அக்காலத்தில் இந்துக்கள் இவரை யவனரெனக்கூறினர். கிரேக்கர் ஒழிந்து இந்துஸ்கித்தியர் தலைப்படவே அப்பெயர் இவர்களுக்காகிப் பின் பார்த்தியர், பாரசிகருக்குவழங்கிக் கடையில் அரபியரைக்குறிக்கலாயிற்று."

டாக்டர் இராஜேந்திரலால்மித்ரா கூற்றின் சுருக்கமாவது:—

"யவனர் என்னும் பதம் காந்தாரதேசத்தின் மேல்பக்கமுள்ள அரேபியா, பாரசீகம், மீடியா, அஸ்ஸீரியா இந்நான்குதேசங்களில் ஒன்றனுடையவும் அதின் ஜனங்களுடையவும் பெயரைக்குறிப்பதாக விருக்கலாம். அப்பால் அந்நான்கினுக்குமே வழங்கும் ஒரேபெயராயிற்று. கிரேக்கருக்குமட்டும் இந்தப்பெயர் எப்பொழுதாவது இருந்ததென்பதற்குக் கொஞ்சமேனும் ஆதரவில்லை."

இம்மூவர் கூற்றையும் நிராகரிக்கப்போதிய கருவிகொண்டு பிள்ளையவர்கள் யவனர் கிரேக்கரேயெனக்காட்டியுள்ளாராயின், அந்நூலை யான்பெறுமாறு செந்தமிழ் அபிமானிகள், சரித்திரவாராய்ச்சியர் கருணைபுரியவேண்டுகிறேன். அங்ஙனமின்றேல், பிள்ளையவர்கள் கூற்றைப்பேராதாரமாகக்கொண்டு யவனர் கிரேக்கரேயெனக்கூறுபவர், என் சந்தேகத்தை நிவர்த்திக்கும்படி பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ஞானதிக்கமச்சாது,
இரங்கூன்.

பேரூர்.

செந்தமிழ்த் தொகுதி 4 பகுதி-7 ல் ஸ்ரீமத்-து. அ. கோபிநாதராவ் அவர்கள் மாறஞ்சடையன் என்னும் அரையனைப்பற்றி எழுதிய சாஸனத்தையும், மீகொங்கில், அணிகாஞ்சிவாய்ப் பேரூரைப் பற்றி எழுதிய குறிப்பையும் பார்க்கலானேன். மேற்படி மேலைச் சிதம்பரம் என்னும் பேரூரைப் பற்றி அவர்கள் எழுதிய குறிப்புரை

கள்சில தவறுகின்றன. யாரோ ஒருவர் தெரியாமற்கழறிய கூற்றை மேற்கொண்டு அருந்தமிழ் அன்பராகிய மேற்படி ராவ் அவர்கள் அங்ஙனம் வரைந்திருக்கக்கூடுமென்று எண்ணவேண்டியிருக்கின்றது. அவ்வுரைகளைச்சோதிப்பதால், மேற்படி ராவ் அவர்கள் குற்றமாகக் கொள்ளாரென்று எண்ணி அடியில்வருமாறு வரையலானேன்.

"இது" (பேரூர்) "இப்போது கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் திருப்பூர் ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு அடுத்திருக்கிறது. இதனை மேலைச்சிதம்பரம் என்ப. (ஆயின் பாடல்பெற்ற ஸ்தலமல்ல.)" என்று மேற்கூறிய பகுதியில் மேற்படி ராவ் அவர்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

பேரூர் என்னும் முத்திஸ்தலமானது கோயம்புத்தூர் நகர்க்கு இரண்டுமைல் நேர்மேற்கே காஞ்சிமா (நொய்யல்) நதிக்கரையில் உள்ளது. திருப்பூர் ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு அடுத்திருக்கிறது என்பது தவறும். திருப்பூரிலிருந்து ஏழாவது ஸ்டேஷன் (M. R. C. மதுராஸ் ரயில்வேயில்) கோயம்புத்தூர்; அங்கிருந்து இரண்டுமைல் பேரூர்என்பதை செந்தமிழ்வாசிக்கும் நண்பர்கள் அறிவார்களாக.

இனி மேற்படி ராவ் அவர்கள் "ஆயின், பாடல் பெற்ற ஸ்தலமல்ல" என்றுசொன்னது பொருந்தியதா? என்பதை விசாரிப்போம்.

அத்திருப்பேரூரானது மேலைச்சிதம்பரம், பட்டீச்சுரம், பிறவாநெறித்தலம்முதலாகிய பல திவ்விய நாமங்களையுடையது. சமயாசாரியர்களில் ஒருவராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருமுருகன் பூண்டி, திருப்புக்கொளியூர், அவிநாசி, திருத்துடிசைமுதலான ஸ்தலங்களை முறையே தரிசனஞ்செய்து பின் திருப்பேரூர் பட்டீசுவரனையும் பச்சைநாயகியம்மையையும் வணங்குவான் அவண்சென்றதாக மேற்படி ஸ்தலபுராணங்களாலும் மேற்படி நாயனார் பாடிய தேவாரங்களாலும் தெரியவருகின்றது.

நாயனார் திருப்பேரூரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும்பொழுது கனகசபையினிடத்தே நித்தனார் தில்லைமன்றுள் ஆடியகோலத்தை

கண்கள் ஆனந்தக்கலுழிநீர் பொழிதரக் கண்டார் என்று பெரிய புராணச் செய்யுளால் விளங்குகின்றது.

முருகன்பூண்டியில் வேடுவரால் கவரப்பட்ட சொத்துக்களை மீட்டும்பெறப் பதிகம்பாடியும், அவிநாசியில் கருங்கான் முதலையைப் பிள்ளைதரச்சொல்லிப் பதிகம் பாடியும், அதி அற்புதங்களைச் செய்த நாயனார், நடராசப்பெருமான் தில்லையுட்கூத்தாடிய கோலத்தை திருப்பேரூர்க் கனகசபையின்கண் கண்ணாரக்கண்டும் தமது அருந்தமிழ் ஆரங்களால் அப்பெருமானை ஆர்வமிக அலங்கரியாதிருப்பாரா? மேலும், அந்நாயனார் போகுந்தலங்களிலெல்லாம் பதிகம்பாடுவது வழக்கமாயிருக்க, அத்திருப்பதியில் எழுந்தருளி, தரிசனஞ்செய்து, ஆனந்தித்திருந்தும் பதிகம்பாடாதிருப்பாரா? இன்னும், அவர்பாடிய "மடித்தாடும்" என்றற்றொடக்கத்துக் கோயில் தேவாரத்துள் கடைசி 10-வது

'பாரூருமரவல்குலுமைநங்கையவள்பங்கன்பைங்கணேற்றன்
ஊரூரன்றருமனார் தமர்செக்கிலிடும்போது தடுத்தாட்கொள்வான்
ஆரூரன் றம்பிரானாரூரன் மீகொங்கிலணிகாஞ்சிவாய்ப்
பேரூர்பெருமானைப் புலியூர்ச்சிற்றம்பலத்தே பெற்றாமன்றே'

(கோயில்-பண்-குறிஞ்சி)

என்ற பாசுரத்தில் திருப்பேரூர் நடராசப்பெருமானைத் துதித்திருக்கின்றார். இப்படி வேறுதலத்துத் தேவாரத்திலுங்கூடவைத்துத் துதிசெய்யும் பெருமைவாய்ந்த அத்திருப்பதியை அவர் நேரே அடைந்தும் ஆண்டு நெஞ்சுருகப் பாடாதிருப்பாரா? என்று, இவைகளையெல்லாம் யோசித்துப்பார்க்குமிடத்து அப்பேரூரின்கண் நாயனார் தேவாரம்பாடினார் என்பது திண்ணம்.

மேலும், இந்நாயனார் கண்டதைக்கண்டபடி தேவாரத்திலமைத்துப் பாடுபவராதலால் பேரூர் பெருமானைப் புலியூர்ச்சிற்றம்பலத்தேகண்டபொழுது அக்காட்சியைத் தமது தேவாரத்தில் இனிதமைத்துப் பாடிவைத்தார்; அதுபோலவே,

"நித்தனார்தில்லை மன்றுணின்றாடனீடியகோலநேர்காட்டக்
கைத்தலங்குவித்துக்கண்களானந்தக்கலுழிநீர்பொழிதரக்கண்டார்."

*

என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுட்பிரகாரம் நாயனர் புலியூர்ப் பெருமானைப் பேரூர்க் கனகசபையின்பாட்டுக் கண்டபொழுது அக் காட்சியைக் கருங்கன்மனத்தையும் உருக்கும் தமது தேவாரப்பதிகத்தில் அமைத்துப்பாடியிருப்பார் என்பதேபொருத்தம்.

அப்படி அந்நாயனர் தேவாரம்பாடியிருந்தால் அப்பதிகங்கள் எங்கே? என்று ஒருவினு எழக்கூடும். அதற்கு அப்பதிகங்கள் இறந்துபோயின என்பதே விடை. நம்பியாண்டார் நம்பி சிதம்பரத்தில் தேவாரங்களைக்கண்டு எடுத்தபொழுது எவ்வளவோ தேவாரங்கள் எழுதப்பட்டிருந்த ஓலைகளை செல்லு அரித்துவிட்டது. அப்படி இறந்துபோன தேவாரங்களில் திருப்பேரூர்த் தேவாரமும் ஏன் ஒன்ருயிருக்கக்கூடாது? அப்படி இறந்துபோயிற்று என்று ஊகிப்பதே பொருத்தம்.

அத்தலத்தில் மேற்படி நாயனர் தேவாரம்பாடினர் என்பதற்கு இன்னுமொருதிருஷ்டாந்தம் காட்டுதும். அவர்பாடிய,

"ஆரூரத்தா வையாற்றமுதே அளப்பூரம்மானே
காரூர்பொழில்கள் புடைசூழ்புறவிற் கருகாவூரானே
பேரூநறைவாய்ப் பட்டிப்பெருமான் பிறவாநெறியானே
பாரூர்பலரும் பரவப்படுவாய் பாசூரம்மானே."

(ஊர்த்தொகை-பண்-பழம்பஞ்சுரம்)

என்று ஊர்த்தொகைத்தேவாரத்தால் மேற்படி நாயனர் ஆங்காங்குச்சென்று தரிசித்துப்பதிகம்பாடிய ஸ்தலங்களையே தொகுத்துஊர்த்தொகையாகப் பாடிவைத்தாரென்றும், தாம்சென்று தரிசித்துப் பதிகம் பாடாத ஸ்தலங்களை அதிற் சேர்க்கவில்லையென்றும், அவர் தமது ஊர்த்தொகையுள் பிறவாநெறித்தலமாகிய திருப்பேரூரைச் சேர்த்து இருப்பதால் அப்பேரூரானது மேற்படி சுந்தரமூர்த்திநாயனுரால் பாடல்பெற்றிருக்கிறதென்றும், வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குகின்றது.

ஆனல், மேற்படி ராவ் அவர்கள் கொங்குநாட்டில் பாடல்பெற்ற ஸ்தலங்கள் ஏழுதானே, அவ்வேழில் திருப்பேரூர் ஒன்ருகஇல்லையே, அதனல்தான் பாடல்பெற்றஸ்தலமல்ல என்றுசொன்னேன்

என்றுசொல்லக்கூடும். அதனைக்கண்டுச் சிறிது சீர்தூக்கிப்பார்க்கின் உண்மை யிற்றென இனிதுவிளங்கும்.

ஒவ்வொருநாட்டிலும் பாடல்பெற்ற ஸ்தலங்கள் இவ்வளவின வென்று வரையறுத்த பெரியோர்கள் செல்லரித்ததுபோக இப்போது பதிகம் உள்ள ஸ்தலங்களைமாத்திரம் கணக்கிட்டு 'கொங்கேழ்' கொங்குநாட்டிற் பாடல்பெற்ற ஸ்தலங்கள் ஏழு என்றுகூறி, அவ்வேழில் இப்போது தனிப்பதிகம் இல்லாத திருப்பேரூரை உள்ளிடாது போயினர்.

ஆகவே, மேற்கூறிய பிரமாணங்களால் திருப்பேரூர் பாடல்பெற்றஸ்தலம் என்றே உறுதியாய் எண்ண இடமுண்டு.

ஓர் குறிப்பு :—பேரூர் பிறவாநெறித்தலம் என்பதற்கும், பேரூருறையும் பட்டிப்பெருமான் பிறவாநெறியளிக்கும் பெருமான் என்பதற்கும் அறிகுறியாக அப்பெருமான் சுந்தரமூர்த்தி நாயனூர்க்கு அவர் பொன்கேட்டபொழுது "இத்தலத்தில் முத்தியையளிப்போமல்லாமல் பொன்கொடுக்கமாட்டோம்" என்றுசொன்ன வாக்கும், ஆங்குஉள்ள பிறவாப்புலி இறவாப்பனை என்னும் இரண்டு விருக்ஷங்களுமே சான்று.

அவ்விருக்ஷங்களை அத்தலத்தே இன்றும் பார்க்கலாம்.

துடிசை அ. சிதம்பர முதலியார்,

காஞ்சீபுரம்.

நல்லொழுக்கம்.

(கக-கூ-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

[ஸ்ரீ.இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

மகத்துவமும் நற்குணமுமுள்ள மனிதனைக்காண்டலே இளைஞர்க்குப் பெரும்பாலும் ஊக்கமுண்டாக்குவதாகின்றது. அவர்கள் சாந்தமும், தைரியமும், உண்மையும், பெருமையுமுள்ளவர்களை அவசியம் வியந்து நேசிக்கின்றனர். சாட்டுபிரியன்ட் என்பவர் உவாஷிங்டனை ஒரே முறைதான் பார்த்தார். ஆனல், அது அவர் ஜீவகால பரியந்தம் அவர்க்கு உபதேசம் செய்வதாயிற்று. அவர் அவரைச் சந்தித்த விஷயத்தைச் சொன்னபிற்பாடு சொல்வது வருமாறு:— "என்னுடைய பெயருக்கு எவ்வளவேனும் கீர்த்தியுண்டாவதற்கு முன்னர் உவாஷிங்டன் கல்லறைக்குப்போய்விட்டார். அவர்காலத்தில் நான் முற்றிலும் பிரசித்தியில்லாதவனாக இருந்தேன். அவர் முற்றிலும் மகிமைபெற்றவராயிருந்தார். நானே இருந்தஇடம் தெரியாது. என்பெயர் அவருடையஞாபகத்தில் ஒரு நாள் முழுதும் கூடத்தங்கியிருந்திருக்கமாட்டாது. ஆகிலும், அவருடையகடாக்ஷம் என்மீது பட்டதற்காக நான் பாக்கியமுள்ளவனுனேன். பிற்பட்ட என் ஆயுசுகாலம் முழுதும் அதற்காகச்சிரத்தைகொண்டவனாக உணர்ந்திருக்கிறேன். மஹான்களுடைய பார்வையிலுங்கூட ஒரு நலம் உண்டு."

நீபுர் இறந்தபொழுது அவருடைய இஷ்டனாகிய பிரட்டெரிக் பெர்த்தஸ் என்பவர் "என்னுடன் வசித்தவர் எப்பேர்ப்பட்டவர்? தீமையும் இழிவுமுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் யமன்போலவும் யோக்கியமும் உண்மையுமுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் அடைக்கலமாகவும் இளைஞருக்குச் சினேகிதரும் உபகாரியாகவும் இருந்தார்" என்று அவரைப் பற்றிச்சொன்னார். "ஒரு மல்லனானவன் தேர்ந்தமல்வீரரால் சூழப்பட்டிருந்தால் அவனுக்கு நன்மையாகும். யார் வசிக்கும்போது அவரைக்கண்டால் தீயநினைவுகளையெல்லாம் உடைத்தாயிருக்க ஒரு

வன் வெட்கமடைவானே அப்பேர்ப்பட்டவருடைய படத்தைப் பார்த்தமாத்திரமே அவனுடைய தீயஎண்ணங்கள் ஓட்டம்பிடிக்கின்றன" என்று மற்றோர் சமயம் பெயர்த்தஸ் சொன்னார். கெத்தோலிக் மதஸ்தனாகிய ஒரு பணவியாபாரி ஒரு மனிதனை ஏமாற்றுகிற சமயத்தில் அவனுக்கு இஷ்டமான குருமூர்த்தியின் படத்தின்மீது திரைபோடுவது வழக்கம். ஓர் அழகியஸ்திரீயினுடைய படத்தைப்பற்றி ஹேஸ்லிட் என்பவர் அப்படியேசொல்லுகிறார். எப்படியெனில், மனோரம்மியமில்லாத செய்கை அப்படத்தின் முன்னர்செய்ய முடியாததாகத்தோன்றிற்று. ஓர்எளியஜெர்மன் ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய தாழ்மையான குடிசையின் சுவரின்மீது தூக்கப்பட்ட பெரியசீர்திருத்தக்காரருடைய படத்தைக்காட்டி அவருடைய ஆண்மையும் யோக்கியமுமுள்ள முகத்தைப்பார்த்தே ஒருவருக்கு நன்மையைச்செய்கிறது என்று சொன்னாள்.

ஓர்அறையில்தூக்கப்பட்ட ஒரு கௌரவமுள்ள அல்லது நற்குணமுள்ள மனிதருடைய படமும்கூட ஓர்வகையான தோழமையாக நிகழ்கின்றது. அது நமக்கு அவரிடத்தில் சிரத்தையை விளைக்கின்றது. அவருடைய முகச்சாயயைப்பார்க்கையில் நாம் அவரை அதிகமாய் அறிந்ததுபோலவும் அவருக்குமிக நெருங்கிய பந்துபோலவும் உணருகிறோம். அதுதான், நம்மிலும் உயர்வும் நன்மையுமான குணத்துடன் நம்மைக்கூட்டுவதற்குத் தொடர்கருவியாகின்றது. நமது படமூர்த்தியின் யோக்கியதையின் அளவையடைதற்கு நாம் மிகவும் பின்னிட்டிருந்தபோதிலும் அப்படமூர்த்தியானது இடையறாது நம்முன்னிருப்பதாற் சிறிது சஹனசீலத்தையும் கட்டுப்பாட்டையும் நமக்குக்கொடுக்கிறது.

பாக்ஸ் என்பவர் பர்க்என்பவருடைய நிதர்சனமும் சம்பாஷணையும் தம்மை எவ்வளவோ அவருக்குக் கடன்படும்படி செய்ததென்றொப்புக்கொள்வதைப் பெருமையாகப் பாராட்டினர். ஒரு சமயத்தில் அவர் இவரைப்பற்றிச் சொன்னது வருமாறு "புஸ்தகப்படிப்பால்தான்உணர்ந்த ராஜரீகதந்திரஞானத்தையும், சாஸ்திரங்களிலிருந்து தாம் உணர்ந்திருந்ததையும், உலகத்தையும், உலககாரியங்களையும் பற்றித்தாம் கற்றுணர்ந்த ஞானத்தையும் ஓர் துலாத்தட்டி

லும் மிஸ்டர் பர்க்ளன்பவருடைய சம்பாஷணையாலும்கற்பனையாலும் அடைந்த தேர்ச்சியை மற்றொருதட்டிலும் வைத்தால் இது அவற்றினுங் கனக்கும்' என்பதாம். புரோபெஸர் டிண்டால் என்பவர் பேரடேவுடைய இஷ்டத்தை ஊக்கமும் உபதேசமுமாகச் சொல்லுகிறார். அவரோடு ஒருநாள் சாயங்காலம் காலக்ஷேபம் செய்தபிற்பாடு அவர் எழுதியது வருமாறு "அவருடைய கிரந்தமானது வியப்பை உண்டாக்குகிறது. அவரோடு இணங்குவது மனதை உற்சாகப்படுத்தி கௌரவப்படுத்துகிறது. நிச்சயமாகவே இதோ ஒரு பலவான் இருக்கிறான். நான் பலத்தை விரும்புகிறேன். ஆனால் 'பேரடே' உடைய ஒழுக்கத்தில் பலத்தோடு மரியாதையும் உருக்கமும் இனிமையும் கூடிய நிதர்சனத்தை நான் மறந்துவிடப்படாது."

மிகவும் மிருதுவான குணங்களுங்கூட மற்றவர்களுடைய ஒழுக்கத்தை நன்மைப்படுத்துகிறதற்குப் பலத்தகருவியாகின்றன. இவ்வாறு 'வோர்ட்ஸ் எர்த்' என்பவர் அவருடையசகோதரி 'டொராத்தி' உடைய ஒழுக்கத்தால் முக்கியமாய் அழுந்தப்பெற்றவராகத் தோற்றுகிறது. அவள் அவருடைய மனதிலும் இருதயத்திலும் நிலைத்த பயனை உண்டாக்கினாள். அவர் அவளைத் தன்னுடைய சைசவத்திற்கும் கௌமாரத்திற்கும் உபகரித்த பாக்கியமாக விவரிக்கிறார். தன்னைவிட அவள் இரண்டுவயசு குறைந்தவளாயினும் அவளுடைய உருக்கமும் இனிமையுமான குணமும் அவருடைய சுபாவத்தை மிகவும் உருப்படுத்திப் பின்வரும் கவியை உண்டாக்கும்படி அவருக்கு அறிவைக் கொடுத்தது. அக்கவி வருமாறு.

"அவள் எனக்குக் கண்ணைக்கொடுத்தாள், காதைக்கொடுத்தாள், சொற்பக்கவலையையும் சூக்குமமான பயங்களையும், இனிமையான கண்ணீர்களின் ஊற்று ஆகிய மனதையும், அன்பையும், ஆலோசனையையும் இன்பத்தையும் கொடுத்தனள்"

இவ்வாறு எல்லாக்காலங்களிலும் தங்கள் ஜாதியாரை வசப்படுத்தி கௌரவப்படுத்துவதற்குப் பாத்தியப்பட்ட புருஷருடைய ஒழுக்கங்களை உண்டாக்குவதற்கு அன்பின் பலத்தாலும் புத்தியின் சக்தியாலும், மிருதுவானகுணத்தையுடைய பெண்கள் திராணியுடையோராயினர்.

"ஸர்வில்லியம்நேப்பியர்" முதல்முதல் தான் பையனுயிருக்கும் பொழுது ஒழுக்கம் உண்டானதற்குக் காரணம் அவருடைய தாயார் தன் எழுத்தின் மீது அழுத்திய அழுத்தமேயாம். அப்பால் குமாரனைபொழுது அவருடைய சேனாதிபதி 'ஸர்ஜான்மூர்'என்பவருடைய கௌரவமான நிதர்சனமேயாம். 'மூர்' என்பவர் அந்த வாலிப உத்தியோகஸ்தருடைய குணங்களை ஆரம்பத்திலேயே கண்டுபிடித்துக் கொண்டார். 'கோரன்'னாவில் "சபாசு நன்றாயிற்று என்னுடைய மேஜர்களே" என்று அந்த சேனாதிபதி உற்சாகபடுத்தப்பட்டவர்களில் இவர் ஒருவராயிருந்தார். அவர் 'மூர்' என்பவரை, அவரைச் சுற்றிய உத்தியோகஸ்தருடனே விவரித்து, தன் தாயாருக்குக் கடிதம் எழுதினதில் "அப்பேர்ப்பட்ட அரசன் நமக்கு எங்கே கிடைக்கப்போகிறான்" என்று அவர் எழுதினார். பென்னின் அலர் யுத்த சரித்திரமாகிய புஸ்தகம் ஸர்வில்லியம்நேப்பியரால் முக்கியமாய் உலகத்தாருக்குக் கிடைத்தற்குக் காரணம் அவர் தம்முடைய சேனாதிபதி விஷயமாய்ச் செலுத்திய அந்தரங்க அன்பேயாம். ஆனால் அந்த புஸ்தகத்தை அவரை எழுதும்படி தூண்டியது அவருடைய மற்றொரு இஷ்டராகிய காலஞ்சென்ற 'லார்ட்லாங்டேல்' ஆவர். ஒருநாள் பெல்கிரேவியா' இப்பொழுது கட்டப்பட்டிருக்கிற வயல்களின் வழியே அவருடன் உலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது லார்ட்லேங்டேல் தான் முதன்முதல், அந்த அவாவை உண்டாக்கியதாக அவர் சொல்லுகிறார். ஸர்வில்லியம் நேப்பியர் உடைய சரித்திரகாரர் அவரைப்பற்றி உள்ளபடியே சொல்லுமாறு:—"போசிக்குந் தன்மையுடையஎவனும் அவரைச் சந்தித்தால் அவருடைய யூகம்பலமாய் அழுந்தப்பெறுமற் போகான்' என்பதாம்.

காலஞ் சென்ற 'டாக்டர் மார்ஷாஹால்' என்பவருடைய நடத்தையானது அவர் ஜீவகாலமுழுதும் ஒழுக்கத்தை உண்டாக்கு வதிற்சக்தியுடைமைக்கு நிதர்சனமாக இருந்தது. இன்றும் வசிக்கிற அனேக சிறந்த மனிதர், தங்கள் வாழ்நாளில் வெற்றி பெற்றதற்குக் காரணம் அவருடைய சூசனங்களும் உதவியுமாயிருந்த தென்றும்,அவை இல்லையேல்,பற்பல அரியவித்தைகளும் ஆராய்ச்சிகளும் குறைந்தபக்ஷம் இவ்வளவு அதிகசீக்கிரம் உண்டாயிருக்கமாட்டா

தென்றும் கூறுகின்றனர். தன் பக்கலிலுள்ள இளைஞர்களை நோக்கி, "ஒரு விஷயத்தை எடுத்து அதை நன்ருய்ப் பின்பற்றுங்கள், கைகூடுவதிற் றவறமாட்டீர்கள்" என்று சொல்லுவார். தன்னுடைய வாலிப சிநேகிதர்களுக்கு ஓர் அபிப்பிராயத்தைக் காட்டி "இதை உங்களுக்குப் பரிசாகத் தருகிறேன். நீங்கள் ஊக்கத்துடன் பின்பற்றினல் அதில் பாக்கியம் இருக்கிறது" என்று சொல்லுவார்.

ஊக்க குணமானது எப்பொழுதும் பிறரிடத்து ஊக்கத்தையுண்டாக்கும்படியான சக்தியுடையது. மனிதர்களுக்குள்ள மிகவும் சக்தியுள்ள கருவிகளில் ஒன்ருகிய ஜீவகாருண்ணியத்தால் அது பிரவிர்த்திக்கின்றது. வைராக்கியமும் ஊக்கமுமுள்ள மனிதன் தன்னறியாமலே தன்னுடன் மற்றவர்களைக்கொண்டு செல்லுகிருன். அவனுடைய நிதர்சனமானது எங்கும் வியாபித்துக்கண்டபாவனை செய்யும்படி நிர்ப்பந்திக்கிறது. அவன் ஒருவகையான மின்சாரசக்தியை உபயோகிப்ப, அது ஒவ்வொரு நாடியிலும் தீக்ஷண்யத்தை உண்டாக்குகிறது. அதாவது, தன்னைச் சுற்றிலுமுள்ளவர்களுடைய சுபாவத்தில் கலந்து அவர்களைச்சுருசுருப்புடன் கூட்டுகின்றது.

டாக்டர் ஆர்னல்ட் உடைய சரித்திரகாரர், இளைஞர்மீது அவர் செலுத்திய இத்தகைய சக்தியைக்குறித்துப்பேசுங்கால், அது உண்மையான ஊக்கம் அல்லது கல்வி அல்லது வாக்குவளமுடையோரைப் பார்ப்பதினின்றும் கிளர்ந்த சிரத்தைபொருந்திய வியப்பினுலெழுந்ததன்று; கடமையையும், கடமையின் பெருமையையும், ஆழ்ந்துணர்ந்து தெய்வபயத்தால் இடையருது நடத்தப்பட்டதும் சௌக்கியமுள்ளதும் சகிக்கத்தக்கதுமாய் உலகத்தில் உண்மையோடுகூடி வேலைசெய்த ஊக்கமானசெய்கையாளர் விஷயமாய்க்கிளர்ந்த உருக்கத்தினின்றும் பிறந்த சக்தியேயாம்.

ஊக்கமுள்ள மனிதர்களால் செலுத்தப்பட்ட அத்தகைய சக்தியானது தைரியத்தையும், வைராக்கியத்தையும், பக்தியையும் உயிர்ப்பிக்கின்றது. தனித்தனி மனிதருடைய யோக்கியதையைக்கண்டு வியத்தல் தான், என்றும் வீரர்களையும் வைராக்கியர்களையும் உண்டாக்கியிருக்கின்றது. ஒரு கூட்டத்தாரைக்கண்டுவியத்தல் அங்ங

மை உண்டாக்கமுடியாது. இவ்வாறு ஒழுக்கத்தின் உயிர்நிலையானது உணருந்தன்மையதாக இருக்கின்றது. அது தன் அதிகாரவசப்பட்டவரின் சுபாவகுணங்களை தீக்ஷண்யப்படுத்திஉயிர்ப்பித்து,உற்சாகசக்தியை மூட்டி நடத்துகின்றது.

பெரியோர்கள் தங்கள் சக்தியைப்பிறர்பாற் செலுத்துவதில் வன்மையுடையவர். தங்கள்சக்தியை பிறர்பாற் செலுத்துவதுமட்டுமன்று. ஆனால் அதைப்புகுவித்து அவர்களிடம், அதை உண்டாக்குவார்கள். இவ்வாறு 'டாண்டி' என்பவர் 'பிட்டிரார்ச்' 'பொக்காக்சியோ' 'டேஸோ,' இன்னும் அனேக தைரியவான்களுடைய கூட்டத்தை உற்சாகப்படுத்தித் தன்னைப் பின்பற்றும்படி செய்தனர். அவரிடத்திலிருந்து 'மில்ட்டன்' என்பவர் தீயவராற் சொல்லப்பட்ட கொடுமொழிகளையும் தீமையானகாலத்தின் நிந்தையையும் சகிக்கப்பயின்றனர். அநேகவருஷத்திற்குப்பிற்பாடு,பைரவன் என்பவர்ராவன்னாவின் தேவதாருவிருக்ஷத்தின் கீழுள்ள 'டாண்டி' யைப்பற்றி நினைத்துத்தான் இதன்முன் எக்காலத்திலாவது முயற்சித் திருந்ததைவிட மிகவும் அதிகமான சுரங்கங்களில் தன்காலத்தைபிசைத்துக்கொள்ளத்தூண்டப்பட்டார். 'டாண்டி'என்பவர், 'ஜியட்டோ,' 'ஆர்க்கேக்னா' 'மிச்சேயல் ஆங்கினேர்,' ரேபாயல், ஆகிய இத்தாலிதேசத்தின் மிகவும் பெரிய சித்திரவேலைக்காரருக்கு ஊக்கத்தைக் கொடுத்தனர். அப்படியே, ஆரியஸ்டோவும், திட்டியனும் ஒருவர்க்கொருவர் ஊக்கத்தைக்கொடுத்து ஒருவர்மற்றொருவருடைய மகிமையை விளக்கிக்கொண்டனர்.

பெரியோரும் நல்லவர்களும் மனிதர்களிடத்தில், தானே வியப்பை உண்டாக்கித் தங்களைப் பின்பற்றும்படிக்கு மற்றவர்களைத் தம் வயப்படுத்துகின்றனர். மேலான ஒழுக்கத்தைப்பற்றிய இவ்வியப்பானது மனதை உயர்த்தி சன்மார்க்க விர்த்திக்கு மிகவும் பெரிய இடையூறாகிய அகங்கார பந்தத்தினின்றும் விடுவிக்க உபகரிக்கின்றது. பெரிய ஆலோசனைகளால் அல்லது பெரிய செய்கைகளால் தங்களை அறிகுறியாக நிறுத்திய மனிதர்களைச் சிந்தித்தலானது நம்மைச்சுற்றி அதிகபரிசுத்தமான ஆகாயத்தைத்தற்காலத்திற்கு உண்டாக்குவதுபோலத் தோற்றுகிறது. நம்முடைய நோக்கங்களும் கரு

த்துக்களும் தன்னறியாமலே உயர்த்தப்பட்டனவாக நாம் உணர்கி ரோம்.

'ஸெயின்டி டியூவி,' என்பவர் கூறுமாறு:—"நீயாரைப் புகழ்கி ருயென்பதைச் சொல்லு: உன்னுடைய புத்தி, இச்சை, ஒழுக்கங்கள் விஷயத்திலாவது உன்னுடையஇயல்பை நான் உனக்குச்சொல்லு வேன்; நீ இழிவான மனிதர்களைப் புகழ்கிருயா? உன்னுடைய சொ ந்த சுபாவமும் இழிவானதேயாம். ஐசுவரியவான்களைப் புகழ்கிருயா? நீ இவ்வுலகத்துக் குரியவனுகிருய். பட்டம் பெற்றவர்களைப் புகழ்கி ருயா? நீ முகஸ்துதிபேசுகிறவனுகிருய். யோக்கியமும், தைரியமும், ஆண்மையுமுள்ளவர்களைப் புகழ்கிருயா? நீயும் யோக்கியமும் தைரி யமும், ஆண்மையுள்ள தன்மையனுகிருய்.

ஒழுக்கம் உண்டாகாநின்ற இளமைப்பருவத்தில்தான் புகழ்வ தற்கானதூண்டுதல் விசேஷமாயிருக்கிறது. நமக்கு வயது வளரா வே வழக்கமானது நம்மைப்பற்றிக் கொள்ளுகின்றது. "ஒன்றினும் வியவற்க" என்பது மிகவும் சாதாரணமான பழமொழியாக இருக் கின்றது. மனமானது விஷயங்களை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க பருவத்தி ல் மகத்துக்களுடைய ஒழுக்கத்தை வியந்து பாராட்டச்செய்வித்த லானது உத்தமமாகின்றது. இளைஞர்கள் ஏதேனும் ஒருவித வீர ரைப் பின்பற்றுவர். ஆதலால் நல்ல மனிதரை வியக்குமாறு செய் யாவிடிற் கெட்ட மனிதரைத் தங்களுக்கு முன்மாதிரியாக்கி அவ ரைப் பின்பற்றுவர். இதனுல் டாக்டர் ஆர்னல்ட் என்பவர், தன் மாணுக்கர் அரிய செய்கைகளைப் புகழ்ந்து வியப்பதையாவது, மனி தர் அல்லது கண்காட்சி விஷயத்தில் அபிமானமுற்றுப் பேசுவதை யாவதுகேட்க எப்பொழுதும் இன்பமுள்ளவராயிருந்தனர். அவர் கூறுமாறு: 'புகழ்ந்துபாராட்டாதே,என்று உபதேசிப்பதானது பேய் க்குணத்தினுடைய பிரியவாக்கியமென நம்புகிறேன். அவன் தனது கற்பனையின் அந்தரங்க அர்த்தங்களைத்தன் மாணுக்கருக்கு உணர்த்த ற்கு இதனைவிட நலலமொழி தெரிந்துகொள்ளத் திறமையற்றவனு யிருக்கிறுன். ஆகையால் பொய்ம்மைக்கு மாறுனகருத்தை ஒழுங்காக உட்கொள்ளத் தகாத சுபாவமுடையோனை அவனுடைய பிரகிருதி யின் மிகவும் செம்மையான பாகத்தை இழந்தவனுகவும், இழிவும்

மூடமுமான ஒவ்வொரு காரியத்தினின்றும் தன்னைக் காக்கத்தக்க சிறந்த கருவியை இழந்தவனாகவும் நான் எப்பொழுதும் எண்ணுகிறேன்.

ஆல்பர்ட் இராஜகுமாரன் மற்றவர்களுடைய நல்ல செய்கைகளைப்பற்றித் தாராளமாய் வியந்து பேச எப்பொழுதும் சந்நத்தராயினமை அவருடைய ஒழுக்கத்தில் முக்கியாம்சமாக இருந்தது. "நல்லவாக்கியத்தைச் சொல்லுகிற அல்லது கௌரவமான செய்கையைச்செய்கிற வேறே யாரிடத்திலும் மிகுந்த சந்தோஷத்தை அவர் உடைத்தாயிருந்தார், அவர் அதின் பேரில் சந்தோஷம் கொண்டாடுவார்; அதைப்பற்றி வெகுநாளைக்கு எடுத்துப்பேசுவார்; ஒரு சிறிய குழந்தையினாலாயினும் அல்லது ஓர் அனுபவமுள்ள ராஜாதந்திரியாலாயினும் மேன்மையாய்ச் சொல்லப்பட்ட அல்லது செய்யப்பட்டதான காரியமானது அவருக்குச் சமமான இன்பத்தைக் கொடுத்தது. அவர் எக்காலத்திலும் எவ்விதத்தாலும் நன்மை புரிபவர்பால் சந்தோஷமடைந்தார்" என்று அவருடைய ஒழுக்கத்தை விளக்கும் பெரிய சமர்த்தர் சொல்லுகின்றனர்.

(இன்னும் வரும்.)

"மதுரைஸ்தானீகர்வரலாறு."

(உஉஉ-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

[பழைய ஏட்டிலுள்ளபடியே பதிப்பிக்கப்பட்டது.]

"அதன் பிறகு மன்மதஹு புரட்டாசிமீ முதல் பிலவங்கஹு வைகாசிமீ வரைக்கும் ஹு ககமீ கூ-க்கு முத்துகிருஷ்ணப்பநாயக்கரய்யனவர்கள் பட்டமாண்டார்கள். அவர்களுக்குக்குரு பண்டாங்கிஹரிபட்டர் குமாரன் விட்டலபட்டர். அவரிடம் தீட்சை பண்ணுவித்துக்கொண்டு செங்கோலும் வாங்கினார். அப்போது குலசேகர பட்டர்வழி வலுத்தது. அசாரவழிக்காரர், அரிக்காரர்களை அறியப்பண்ணுவித்துக்கொண்டு யாவனையுங் கொடுத்து உத்தரவுவாங்கிக் கொண்டு தம்முடைய பூர்வீகநிலையாகிய கரியமாணிக்கப்பெருமாள்

கோவில் சேகரம் ஆஸ்தானமண்டப நாயகத்தில் ஆசாரிய அபிஷேக த்திற்கு யத்தனம் செய்து நடப்பிவித்துக்கொண்டார். இது விவரம் சதாசிவபட்டர், அரமனையில் போய்ச் சொன்னதாவது:—அபிஷே கத்துக்குத் துரை உத்தரவாகி காணிக்கை பொன் ரூ-கொடுத்து நட ப்பிவித்துக் கொள்ளுகிற காரியத்தில், அரமனை யுத்தரவில்லாமற் பண்ணிக் கொண்டாரென்று விகாதமாய்ச் சொன்னபோது அரம னையார்க்கு ஆயாசம் வந்ததால் சக்கரவர்த்திகள் நிலைமையை விட்டுப் பின்வாங்கிப்போனர். அப்போது சக்கரவர்த்திகள் தொழிலைச் சதாசிவபட்டர் பார்த்து வரும்படி சொன்னர்கள். ஒரு வூ பா ர்த்துவந்தார். இதற்குள்ளே தலம் விட்டு எடுபட்ட சக்கரவர்த்தி கள் பக்கபாரிசத்தில் அமர்வாக இருந்து கொண்டு, அசாரவழிக் காரியஸ்தர்கள் மூலமாய்ப் பேசுவித்து, அபயஸ்தபச்சவடமும் வா ங்கிக்கட்டிக்கொண்டு சம்ஸ்தானத்தில் காத்திருக்குமிடத்தில், பில வங்கவூ ஆவணிமீ முதல் துந்துபிவூ தைமீ வரைக்கும் முத்து வீரப்பநாயக்கரய்யனவர்கள் பட்டமாண்டார்கள். அவர்களுக்கு குரு விட்டில பட்டர் புத்திரன் கேசவதீட்சத அய்யன். அவர் யாகம் பண் ணப் படித்த யோக்கியமுள்ளவரானதால் அவர்களிடத்தில் தீட்சை பண்ணிக்கொண்டு ராஜ்ஜியமாளுகிற நாளையில், துரையவர்கள் மது ரைக்குப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது குலசேகர பட்டர் தம் முடைய வரலாறெல்லாம் கேசவதீட்சத அய்யன் மூலமாய்ப் பிரபு வுக்குத் தெரியப்பண்ணுவித்து அவர் மிகவுங் கேட்டுக்கொண்டபடி யினலே, தயவு வந்து சதாசிவபட்டரை யழைப்பித்து நடந்த கார ணத்தையும்,மூலகாரணங்களையும் விசாரித்து பிலவவூகார்த்திகைமீ கூஉ சதாசிவப்பட்டர் வசமாயிருந்த தொழிலை சக்கரவர்த்திகளுக்கு க்கட்டளையிட்டு சுவாமிகோவில் ஆறுகாற் பீடத்தில் ஆசாரிய அபி ஷேகஞ் செய்வித்தார்கள்.

"அதன் பிறகு குலசேகரபட்டர், சதாசிவபட்டர் பேரில் விரோதமாய் அரமனையிற் சொன்னதாவது:—நாமில்லாத வேளையில் ஸ்ரீ பண்டாரத்தில் சிறிது நகைகள் கையாடி யிருக்கிறரென்று கர்த் தாக்களிடத்தில் அறியப்பண்ணுவித்தபோது சதாசிவப்பட்டரிடத் தில் ஆயாசம் பிறந்தது. சதாசிவபட்டர் பயந்து பின்னுக்குவாங்

கினார் ௯-மீ வரைக்கும் சதாசிவபட்டர் தொழில் முழுதும், மாளுவச்சக்கரவர்த்திகளைப் பார்த்துவரச் சொன்னார்கள். தலம் விட்டு எடுபட்டவர், கேசவதீட்சத அய்யரவர்களை யனுசரித்து அரமனைக்குப் பத்துப்பணம் செலவழிக்க, தீட்சத அய்யரவர்கள் மிகவும் கேட்டுக்கொண்ட நிமித்தம் தயவு வந்து அபயஸ்த பச்சவடமுங் கொடுத்து தலம் வந்து சேர்ந்தார். ஸ்ரீ பண்டாரம் கையாடல் பெரியதேவமுதலிபேரில் சுமந்ததாகி அவன் முதலைத் திருப்பவிட்டான். அதற்குக் கணக்குண்டு. அப்பால் குலசேகரப்பட்டரிடத்திலிருந்த தொழிலைச் சதாசிவபட்டர்க்கு விடச்சொல்லிக் கட்டளையிட்டு இனிமேல் இவ்விதமாக, ஒருவர்க்கொருவர் சர்ச்சை பண்ணிக்கொள்ள வேண்டாமென்று, பழைய கணக்கும் வரவழைத்துப் பார்த்துச் செய்தொழிலைத் திட்டம் செய்து வைத்தார்கள். அதற்குக் கணக்குண்டு. நம்பி முதல், சகல பரிஜனங்களுக்குந் தொழிலைத்திட்டம் செய்து நிலம் பூமியும், உம்பள சம்பளமும் கட்டளையிட்டார்கள். அதற்குக் கணக்குண்டு. கேசவ தீட்சத அய்யரவர்களிடத்தில் குருபக்தி நிரம்பவு முண்டாகிப் பிரபு நடப்பிவித்து வருங்காலத்தில் ஒரு நாள் சந்தோஷமாயிருக்கிற வேளையில், உங்களுக்கு வேண்டியவை கேளுங்கள் தருகிறோமென்று சொல்ல, மதுரை மீனாட்சிசுந்தரேசுவரர் சந்நிதானத்தில் ஒரு மடாதிபத்தியம் வேணுமென்றுசொல்ல அப்படியே நல்லது தருகிறோமென்று சொல்லி, ஸ்தானீகர்கள் சதாசிவபட்டர், மாளுவச்சக்கரவர்த்திகள் கட்டிமுதலியார் வகையில் தற்புருஷதேவமுதலியார், பெரியதேவ முதலியார், விழுப்பாதராயன், பாண்டியநாட்டு முதலியார் இந்த மடாதிபத்தியக்காரரைவரவழைத்து புராதன வழிபாடு கேட்குமிடத்தில், பழைய கணக்குப்படிக்கு மடாதிபத்தியத்துக்கெல்லாம் மனிதர்களிருக்கிறார்கள்; உலகுடைய பெருமாள் மடாதிபத்தியத்துக்கு மட்டும் மனிதர்களில்லை: யென்று சொல்ல அதை நம்முடைய குருவாகிய கேசவதீட்சத அய்யரவர்களுக்குப் பண்ணுவிக்கிறோமென்று கர்த்தாக்கள் முத்துவீரப்பநாயக்கரய்யனவர்கள் திருவாக்குப்பிறந்தது. சதாசிவபட்டர் மாளுவச்சக்கரவர்த்திக ளிருவகைப் பேருக்கும், கேசவதீட்சதர் நிரம்பவு முதவிசெய்திருந்தபடியினாலே அப்பேர்ப்பட்ட பெரியவர் ஸ்தலத்

திலிருக்கவேணுமென்று ஸ்தானீகர்களனைவரும் மனப்பூர்வமாய்ச் சம்மதமென்று சொன்னார்கள்.

"சகாப்தம் ருடுாசுய-க்கு மேற்செல்லாநின்ற சித்தார்த்தி௵ வைகாசிமீ திருதியையும் ரோகணிநட்சத்திரமுங் கூடிய சுபதினத்தில் ராஜகரமுத்திரைக் காணியாட்சியும் கட்டளையிட்டு, இரண்டு சந்நிதானத்திலும் வேதபாராயணமும், தெய்வப்புரோகிதமும் ஸ்ரீ பண்டாரமுதல் சகல தெய்வ கர்மத்துக்கும் உரியவராய் ஆறு மடாதிபத்தியக்காரர் பேரிப்பந்தம் தீர்த்தம் பிரசாதம் பரிவட்டமுதலான ஸ்வதந்திர சாம்மியமும் கட்டளையிட்டுக் கிராமபூமியும் விட்டுக்கொடுத்து, தாம்பிரசாஸனமும் கட்டளையிட்டார்கள். ஸ்தல மொப்புக்கொண்டு பட்டுப்பரிவட்டமுங் கட்டி அன்று முதல் ராஜகர முத்திரை கேசவ தீட்சத ஐயர் என்று பெயருங் கொடுத்து, நாகர் முத்திரையும் முத்துவீரப்பநாயக்கரய்யனவர்கள் கட்டளையிட்டது நடந்து வருகிறது. துந்துபி௵ மாசிமீ உ௨ முதல் விளம்பி௵ மாசிமீ சஉ வரைக்கும் ௵ ௬௬-க்கு திருமலைநாயக்கரய்யனவர்கள் பட்டமாண்டார்கள். அப்போது கேசவதீட்சத அய்யரவர்கள் குலகுரு பீடத்தில் தீட்சை செய்துகொண்டு ராஜ்ஜிய பரிபாலனம் செய்துவருகிற நாளையில், மானுவச்சக்கரவர்த்திகளுக்குப், சதாசிவபட்டர்க்கும் விவகாரமாய் அரமனையில் வந்து கரை யேறுமிடத்தில் குலசேகரபட்டர் பிரமாணமாகவேண்டு மென்று சொல்ல, சதாசிவபட்டர் அநுபோகத்தின்படி போகவேண்டுமென்று சொல்ல அப்போது உடனெத்த நிர்வாகியர்களும் அபிஷேகபண்டார முதலான மடாதிபதிகளுங் கூடி இருவகைப்பேர் நியாயமுங் கேட்டுச் சமாதானம் பண்ணுவித்த விதம்:—சதாசிவபட்டர்க்கு இரண்டு கோவில் பூஜாகர்மமும், பரிசாரகர் ௰௬-நாளும் சித்தி விநாயகர் முதல் பரிவாரதேவதைகள் பூஜாகர்மம் ௰௫-நாள் திட்டமும் மடாதிபத்தியமும், குலசேகரப்பட்டர்க்கு உற்சவமூர்த்தி பிள்ளையநயினர் மாறியாடுவார்கோவில் பூஜாகர்மங்களும் உள்பரிசாரகம் கஉ-நாளும் சித்திவிநாயகர்முதல் பரிவாரதேவதைகளுக்கு கடு-வட்டம் பூஜாகர்மமும் செய்துவரச் சொல்லியும் முந்தின பிரபுக்களைப்போலே யல்லாது, இப்போதிருக்கிற ராஜனேக்க மிதையல்லாமல் ஆசாரிய வபிஷேகத்துக்கு மூலமாய் இருவகைப்பேரும் காணிக்கை கொடுத்து, கையெழுத்து வைத்தி

ருக்கிறவேளையில், விவகாரங்கள் வேண்டாம், பிரமாணமும் வேண்டாமென்று நேர்செய்துவைத்துச் சிறிது நாளில் நேராகுமென்று இருந்தார்கள். கர்த்தாக்கள் திருமலைச்சவுரியய்யரவர்கள் மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர்களிடத்தில் நிரம்பவும் பக்தியுண்டாகி அம்மன்பிரசன்னமாகி விளையாடுகிற நாளையில், அய்யர் தீட்சதர் சாமாசிகத்தில் புராண சித்தமாயிருக்கிற திருவிளையாடலை ஸ்தானீகர்கள் மூலமாய் நடப்பிவிக்கச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டதாவது:—சதாசிவப்பட்டர்க்கு அங்கம் வெட்டுகிற லீலையும், வளையல் விற்பதும் பிட்டுக்குமண் சுமப்பதும்; குலசேகரபட்டர்க்கு பொற்கிழியறுப்பதும், குதிரை கயிறுமாறுகிற திருவிளையாடலும், யானையேற்றமும்; மற்றலீலைகள் சிறிது பேர்பாதியாகவும்; சிறிது லீலைகள் பரிஜனங்களைக்கொண்டு செய்துவரச் சொல்லியும் கட்டளையிட்டுக் கண்காட்சிகள் பார்த்துச் சந்தோஷமாயிந்தப்படி நடந்துவருகிறது.

"சுவாமிக்கும் ஆபரணாதிகள் அநேகம் கொடுத்து, அநேகதிருப்பணிகளும் அபிஷேகபண்டார மூலமாய் உண்டுபண்ணுவித்து கோவில் பூஜைக்கு நாற்பத்தினாலாயிரம் பொன் சீமையும் விட்டுக்கொடுத்து அபிஷேக நைவேதனம் திருவிளக்கு, ஆடல் பாடல் தேர், திருநாள் சகலமும் சிறப்பாக நடப்பிவித்தார்கள். புதுமண்டபமும், பெரிய தெப்பக்குளமும், இரத்தினத்திருவாச்சியும், இரத்தினச் சிம்மாசனமும், இலக்ஷம் பொன் ஆபரணமும் நடப்பிவித்தார்கள். அவர்கள் நாளையிலே கோவில் மிகப்பிரபலமாயிற்று. இவ்வளவுக்கும மீனாக்ஷி பிரசன்னமாகி அனுக்கிரகஞ்செய்வதாலும், ரசவாதம் சித்தியானதாலும், மதுரையில் தானே அரண்மனையுங் கட்டிக்கொண்டு ராஜ்ஜியபரிபாலனம் செய்துவந்தார்கள். சுவாமி கோவிலுக்கு அரியநாயக முதலியாரய்யனவர்கள், வீரப்பநாயக்க ரய்யனவர்கள், அறைக்கட்டளை யுபசாரமும், அம்மன் கோவிலுக்குத்திருமலைசௌரியறைக்கட்டளையுமாகத் திட்டம் செய்து, தம்முடைய கட்டளைக்குப் பன்னீராயிரம் பொன் சீமையும் விட்டுக்கொடுத்து, நெய்விளக்காயிமகன் பூவணநாதபண்டாரத்தைத் தர்மத்துக்குப் பொறுப்பாக நியமித்துப்பார்த்துவரச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டார்கள். திருவிளையாட்டுகளுக்குரிய கிராமங்களுக்கும்; திருவாபரணம் திருப்பணிகளுக்கும் கணககுண்டு.

"விளம்பிஞு மாசிமீ௳ சஉ திருமலை சௌரி அய்யனவர்கள் தெய்வீகமானார்கள். விளம்பிஞு பங்குனிமீ௳ முதல் விகாரிஞு வைகாசிமீ௳ வரைக்கும் முத்துவீரப்பநாயக்கரய்யனவர்கள் ராஜ்ஜிய பரிபாலனம் செய்து வந்தார்கள். விகாரிஞு ஆனிமீ௳ முதல் துந்துபிஞு ஆனிமீ௳ வரைக்கும் ஞு உஎ௲-க்கு சொக்காாத நாயக்கர் பட்டமாண்டார். அந்த நாளையில் மிகவும் கலாபமுண்டு. உருத்திரோத்காரிஞு முதல் பிரமோதூதஞு வரைக்கும்ஞு அ-க்கு ரெங்ககிருஷ்ண முத்துவீரப்பநாயக்கரய்யனவர்கள் பட்டமாண்டார்கள். அவர்கள் தெய்வீகமானதின் பேரில், விஜய ரெங்கமுத்து சொக்கநாயக்கரய்யனவர்கள் ஒரு வருஷத்துக் குழந்தையானதால், பாட்டியார் மங்கம்மனவர்கள் குழந்தையை மடியிலே வைத்துக் கொண்டு பட்டாபிஷேகம் பண்ணுவித்து துரைகுழந்தையானதால் தாயே ராஜ்யபரிபாலனம் செய்தார்கள். தளவாய் நரசப்பையனவர்கள் நாளையில் ராஜகரமுத்திரை கேசவதீக்ஷித அய்யன் குமாரன் சிவன்திட்சிதரவர்களுக்குக் குமாரரில்லாத படியினாலே கட்டியம் பெத்தவரய்யர் வழியில் வந்த சுந்தரேசுவரையனுக்குத் தம்முடைய காணியாட்சியை, சகாப்தம் ௲௬௱உ௰-க்கு மேற் செல்லாநின்ற பிரமாதிஞு தைமீ௳ முதல் தேதி சுத்த தானசாஸனப்பட்டயம் எழுதிக்கொடுத்துத் தானஞ்செய்து தங்கள் பெரியவர்களுக்குக் கர்த்தாக்கள் முத்துவீரப்பநாயக்கரய்யனவர்கள் பண்ணுவித்துக் கொடுத்த முதல்தாம்பிரசாஸனப் பட்டயத்தையும் கொடுதது, ஸ்தானீகர்களானவருக்கும் சொல்லி கர்த்தாக்கள் மங்கம்மனவர்கள் ஸம்ஸ்தானத்திலும் அறியப்பண்ணுவித்துத் திட்டஞ் செய்வித்து மனவெறுப்பினாலே வடக்கே காசிக்குப்போய்விட்டார்."

(இன்னும் வரும்.)